

Con mèo trong mưa

» Tác giả: **Ernest Hemingway**

» Dịch giả: **Nhị Tường**

Có hai vợ chồng người Mỹ dừng chân trước khách sạn. Họ chẳng thấy một ai quen khi bước lên những bậc thang đi về lối phòng của họ. Căn phòng nằm trên tầng hai hướng ra biển. Căn phòng này cũng hướng ra công viên và đài tưởng niệm chiến tranh. Công viên trồng những hàng cây cọ và được đặt những chiếc ghế dài màu xanh lá cây. Những lúc đẹp trời thường xuất hiện những nghệ sĩ mang theo giá vẽ. Các nghệ sĩ rất thích con đường trồng cọ và những màu sắc rực rỡ của khách sạn bên phía có khu vườn và biển. Những người Ý từ xa đến đây để ngắm đài tưởng niệm. Nó được làm bằng đồng và sáng lấp lánh khi trời mưa. Trời đang mưa. Mưa nhỏ giọt từ những cành cọ. Nước đọng thành vũng trên những lối đi trải sỏi. Mặt biển trong mưa vỡ ra thành vạch dài tràn lên bờ biển rồi lại chảy xuống. Những chiếc xe hơi đã rời khỏi khu quảng trường trước đài tưởng niệm. Bên kia quảng trường, một anh bồi bàn đứng trước cửa quán cà phê nhìn ra ngoài quảng trường bây giờ đã vắng tênh.

Cô vợ người Mỹ đứng bên cạnh cửa sổ và nhìn ra ngoài. Ngay phía ngoài bên dưới cửa sổ phòng họ, một con mèo đang luồn phía dưới chiếc bàn màu xanh đang hứng những giọt mưa. Con mèo đang cố gắng thu người lại để khỏi bị nước nhỏ lên mình.

"Em phải đi xuống để bắt con mèo con ấy", nàng nói

"Không, để anh đi" chồng nàng từ trên giường trả lời

"Không, em sẽ đi. Con mèo con đáng thương ấy đang cố đụt mưa dưới một cái bàn"

Người chồng tiếp tục đọc sách, anh nằm dài tựa lên hai chiếc gối phía chân giường.

"Đừng đi, ướt đấy" anh nói

Nàng đi xuống cầu thang, người chủ khách sạn đứng lên và cúi chào khi nàng đi ngang qua phòng tiếp tân. Chiếc bàn giấy của ông ở tận cuối phòng. Đó là một ông già rất cao.

"Trời đang mưa" nàng nói và bỗng cảm thấy mến người chủ khách sạn này

"Đúng vậy thưa bà, thời tiết rất xấu" Thời tiết rất xấu.

Oâng đang đứng phía sau chiếc bàn đặt ở tận cuối căn phòng mờ tối. Nàng mến ông ta. Nàng thích cái vẻ hết sức trang nghiêm khi ông tiếp nhận những lời phàn nàn. Nàng thích thái độ nghiêm túc đường hoàng và sẵn sàng phục vụ của ông. Nàng thích sự biểu lộ tinh thần có trách nhiệm của một người chủ khách sạn nơi ông. Nàng thích khuôn mặt già dặn, khắc khổ và đôi tay to lớn của ông.

Cũng như ông nàng mở cửa và nhìn ra ngoài. Mưa nặng hạt hơn. Một người đàn ông đội chiếc mũ cao su băng ngang qua quảng trường vắng ngắt để đến quán cà phê. Con mèo chắc đã đi vòng qua bên phải. Có lẽ nàng nên đi dọc theo mái hiên. Khi nàng đứng trên ngưỡng cửa, một chiếc dù mở ra phía sau lưng nàng. Đó là người phục vụ phòng nàng.

"Bà đừng để bị ướt" Cô phục vụ mỉm cười và nói bằng tiếng Ý với nàng. Dĩ nhiên là ông chủ khách sạn đã bảo cô ấy đến .

Cô phục vụ giữ chiếc dù che cho nàng, nàng bước dọc theo lối sỏi đi đến phía bên dưới cửa sổ phòng vợ chồng nàng. Chiếc bàn vẫn còn đó, sáng bóng màu xanh lá cây dưới trời mưa nhưng con mèo thì đã đi đâu mất. Nàng bỗng thấy thất vọng. Người phục vụ nhìn nàng

"Bà đánh mất thứ gì thế ,thưa bà?

"Đã có một con mèo ở đây?" cô gái Mỹ đáp

"Một con mèo"

"Một con mèo à?" cô phục vụ bật cười. "Một con mèo mắc mưa"

"Vâng" nàng đáp "dưới cái bàn này" Rồi nàng nói thêm, "Tôi rất cần nó. Tôi muốn một con mèo con"

Khi nàng nói tiếng Anh, mặt cô phục vụ căng ra

"Đi thôi, thưa bà" cô nói. Chúng ta phải vào trong thôi. Bà sẽ bị ướt mất"

"Tôi cũng nghĩ thế" cô gái Mỹ đáp

Họ quay trở lại trên lối đi trải sỏi vào trong nhà. Người phục vụ đứng lại bên ngoài để xếp chiếc dù lại. Khi nàng đi ngang qua phòng đợi, người chủ khách sạn từ chiếc bàn giấy cúi chào. Có cái gì đó tủi hờn gợn lên trong nàng. Người chủ khách sạn làm cho nàng cảm thấy tủi thân đồng thời cũng làm cho nàng thấy kiêu hãnh. Nàng đi lên cầu thang và mở cửa phòng. George vẫn còn nằm trên giường đọc sách.

"Em bắt được con mèo chứ?" anh đặt quyển sách xuống và hỏi.

"Nó đi rồi"

"Xem thử nó đi đâu?" anh nói mắt thôi nhìn vào sách.

Nàng ngồi xuống giường.

"Em rất cần nó" Nàng nói. "Em không biết tại sao em lại cần nó đến thế. Em cần con mèo con đáng thương đó. Thật bất hạnh cho một con mèo con ngoài trời mưa."

George lại tiếp tục đọc sách.

Nàng vòng đến ngồi trước gương của chiếc bàn trang điểm và ngắm mình trong chiếc gương cầm tay. Nàng ngắm soi khuôn mặt trông nghiêng của nàng, hết bên này rồi bên kia. Thế rồi nàng ngắm soi phía sau đầu và gáy.

"Anh không nghĩ sẽ là một ý tưởng hay nếu em để tóc dài chứ ?" nàng hỏi và ngắm ngĩa khuôn mặt trông nghiêng một lần nữa

George ngược nhìn và thấy chiếc gáy của nàng được cắt gọn giống như một cậu con trai

"Anh thích kiểu như thế này ."

"Em chán nó lắm rồi" nàng nói " Em chán thấy mình giống như một thằng con trai quá rồi"

George trở mình trên giường. Anh đã không thôi nhìn nàng từ lúc nàng bắt đầu nói.

"Em trông đẹp chán còn gì" anh nói

Nàng đặt gương xuống bàn rồi đi đến cửa sổ và nhìn ra ngoài. Trời đã tối hơn.

"Em muốn kéo mái tóc dài thẳng ra và buộc cái nơ sau lưng xem nó ra làm sao" nàng nói. Em muốn có một con mèo con nằm trên vạt áo và kêu rừ rừ khi em vuốt ve nó."

"Vậy sao?" George hỏi.

"Em còn muốn ngồi ăn tại bàn ăn với những bộ đồ ăn bằng bạc riêng dưới những ánh nến. Em muốn trời sang mùa xuân, em muốn chải mái tóc dài trước gương, em muốn một con mèo con và em muốn có áo quần mới"

"Ồ, thôi im đi, tìm cái gì đó mà đọc, George nói. Anh lại tiếp tục đọc sách

Vợ anh nhìn ra ngoài cửa sổ. Bây giờ trời đã tối sẫm và vẫn còn trút mưa trên những hàng cây cọ.

"Dù sao thì em cũng muốn một con mèo" nàng nói. "Em muốn một con mèo. Em muốn một con mèo bây giờ. Nếu em không có một mái tóc dài hay một cái gì vui thú, em chỉ cần một con mèo"

George chẳng nghe nàng nói. Anh vẫn đang đọc sách. Vợ anh nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi có ánh sáng rọi đến từ quãng trường

Có ai đó gõ cửa.

"Vào đi" George nói. Anh rời mắt khỏi quyển sách ngược lên

Người phục vụ đứng ngay cửa. Cô ôm chặt bên người một con mèo nhị thể to lớn đang vùng vẫy.

"Xin lỗi" người phục vụ nói, "Ông chủ sai tôi mang nó đến cho bà nhà"

Dịch từ Tập truyện ngắn **The Snows of Kilimanjaro**

(Chú thích: những chữ in nghiêng là tiếng Ý trong nguyên bản)

Nhị Tường dịch